

Càritas Diocesana de Barcelona

El viatge de la vida

per Mn. Josep M. Jubany, delegat diocesà de Pastoral Social

Cada dilluns vaig, juntament amb un company, al Centre d'Internament d'Estrangers conegut popularment com CIE. La raó de la nostra visita és l'assistència religiosa, encara que la majoria dels que hi estan internats són de religió musulmana. La pregunta és: què hi fem? Doncs molt senzill, escoltar i acompanyar, facilitar-los que algun voluntari de MigraStudium els vagi a visitar. Si és possible ens posem en contacte amb les seves famílies. Escoltem històries de vides, totes amb un component tràgic. Els internats es troben en el centre per una mateixa causa: no tenen papers. Tots, en un passat més o menys recent havien tingut un somni, una il·lusió, gaudir d'una vida digna que els era negada en el seu país d'origen. Tots han realitzat un viatge que tenia per meta arribar a Europa. S'imaginaven el vell continent com la terra promesa on trobarien treball, allotjament, educació per als seus fills, etc. Els trobes en el CIE, totalment vençuts, s'han gastat el que tenien o no tenien, molts han arriscat la vida fent traveses pel mar, estafats per màfies, que els han cobrat quantitats de diners que superaven totes les seves possibilitats. Ara, tancats, van veient passar els dies, alguns encara mantenen un bri d'esperança, potser no els deportaran. El neguit davant de la incertesa és molt gran. Saben que hi ha un màxim de seixanta dies perquè el jutge decideixi.

En el CIE les hores van passant molt a poc a poc. Alguns es consolten pensant en les seves famílies, d'altres ja fan plans per tornar una altra vegada en el cas que siguin expulsats. Davant d'aquesta realitat s'imposa una reflexió, i unes preguntes: No som tots fills del mateix Déu? No tenen dret a tenir les mateixes esperances que tenim els homes i les dones de l'anomenat *Primer Món*? Nosaltres, com a seguidors de Jesús, no els hem d'estimar com a nosaltres mateixos? I com ens recordava el papa Francesc en el seu memorable viatge a l'illa de Lampedusa, Déu ens interrogarà a cadascun de nosaltres, com va fer a Caïm, tot preguntant-nos: On és el teu germà?

El papa Francesc ens ha recordat que a Europa es trenquen ponts i es construeixen murs, i també que la solidaritat és una paraula que es vol treure del diccionari. Vergonya és el que hauríem de tenir tots davant del drama dels refugiats i dels migrants. No podem restar insensibles davant de les notícies que cada dia ens transmeten els mitjans de comunicació. No podem restar impassibles, quan se'ns informa que cada dia són més els que intenten entrar a casa nostra i són internats en edificis destinats a presó, i que països com Líbia (que per cert, ha cobrat de la Unió Europea per no deixar passar els refugiats), els venen com a esclaus i molt més.

Aquest any el Papa, en el seu missatge amb motiu de la Jornada Mundial del Migrant i del Refugiat, ens exhorta amb quatre verbs: Acollir, promoure, protegir, integrar. En aquest mateix *Full Dominical* trobareu alguns exemples de com es fa des de l'Església de Barcelona.

Nosaltres us proposem «compartir el viatge, compartir la vida». Tot un programa. Si som capaços de mirar als ulls els nostres germans migrants o refugiats i adonar-nos del seu patiment, segur que ho podrem fer.

CAMPANYA DE PASTORAL AMB ELS MIGRANTS I REFUGIATS 2018

Compartint el viatge #sharejourney

caminem junts en la diversitat

Càritas Diocesana de Barcelona

Jornada Mundial del Migrant i del Refugiat

Compartir el seu viatge

«Cada foraster que truca a la nostra porta és una ocasió de trobada amb Jesucrist, que s'identifica amb l'estranger acollit o rebutjat en qualsevol època de la història» (cf. Mt 25,35.43)

El papa Francesc va voler, en els primers anys del seu pontificat, mostrar la preocupació que sent per «tants emigrants i refugiats que fugen de les guerres, de les persecucions, dels desastres naturals i de la pobresa». Com diu en el missatge per a la Jornada Mundial del Migrant i del Refugiat, és un «signe dels temps» i per això va voler instaurar en el nou Dicasteri per al servei del desenvolupament humà integral, una secció especial com a expressió de la sol·licitud de l'Església envers els emi-

grants, els desplaçats, els refugiats i les víctimes del tràfic de persones. El Papa concreta aquesta sol·licitud en cada etapa de l'experiència migratòria: des de la sortida i al llarg del viatge, des de l'arribada fins al retorn. I ho fa amb quatre verbs que articulen la resposta comuna que els hem de donar: acollir, protegir, promoure i integrar.

Des de Càritas hem volgut concretar aquests quatre verbs amb quatre exemples de la nostra acció:

Acollir el foraster

El juliol de 2017, Càritas Diocesana de Barcelona va iniciar un projecte de mentoria social per a persones refugiades emmarcat dins del Programa Català de Refugi.

Té l'objectiu de construir una acollida comunitària que els faciliti el coneixement de l'entorn i la creació d'una xarxa relacional mitjançant l'acompanyament de persones voluntàries que exerceixen la funció mentora amb el suport de personal tècnic professional.

Cada grup de mentors està format per un mínim de tres persones i un màxim de cinc. El nombre de persones que conformen els grups està en funció dels membres que té cada família amb la qual es realitza el voluntariat. S'intenta que els voluntaris i les famílies participants tinguin afinitats, ja sigui per l'edat, la formació o les llengües que parlin els voluntaris.

Esperem que totes les experiències que han començat aquest 2017

tinguin un futur ben esperançador. Des de Càritas, seguirem fent costat a totes aquelles iniciatives que treballin en favor de la germanor amb

les persones que han arribat a casa nostra fugint dels conflictes bèl·lics.

Departament de Migració

Protegir en terra estranya

Aquest servei de Càritas Diocesana de Barcelona (CDB) sorgeix per canalitzar l'ajuda de l'Església de Barcelona. Té el doble objectiu d'ajudar les persones procedents de països amb algun tipus de conflicte que poden optar a asil o refugi i donar ajuda *in situ* a través de les Càritas dels països d'origen.

Actualment atén 83 persones (35 famílies). D'aquestes, 17 famílies són acollides en pisos de Càritas Dioce-

sana de Barcelona, de parròquies o bé de particulars.

Les famílies acollides per CDB compten en tot moment amb un acompanyament social per part de l'equip de Càritas, sense terminis i amb la finalitat que puguin conèixer la llengua per mitjà de cursos, rebre orientacions laborals o ser guiats en tot allò que fomenti una millor adaptació a casa nostra.

Servei d'Ajuda al Refugiat

*Jornada Mundial del
Migrant i del Refugiat*

*Càritas Diocesana
de Barcelona*

és compartir-hi la vida

Promoure drets

Des del projecte d'assessoria jurídica d'estrangeria es promou la igualtat d'oportunitats de les persones immigrades perquè puguin gaudir dels mateixos drets i deures que la resta de la ciutadania.

S'ofereix una atenció legal individualitzada i grupal i, a partir de les experiències de les persones ateses, es sensibilitza la comunitat d'acollida, es denuncien les situacions d'injustícia social que es detecten i s'incideix en les polítiques migratòries i la legislació d'estrangeria.

Departament de Migració

Integrar a la comunitat

L'Abdoulaye va arribar procedent de Mali en una pastera que havia sortit de Nouadibou (Mauritània) amb 56 nois més. Havia vist a la televisió la promesa d'un món sense pobresa, on qualsevol pot tenir qualsevol cosa que desitgi i va voler complir el seu somni europeu: «Ho veus a la tele. Buah! Penses que et canviarà la vida. Penses que una vegada siguis aquí, tindràs diners, tindràs casa, tindràs cotxe... Que un cop siguis aquí ho tindràs tot.»

I va costar: un centre d'internament, cases ocupades, habitacions de relloguer, solitud i feina dura i mal pagada... Però al final se'n va sortir. Gràcies a la seva força i el seu optimisme i al servei d'inserció laboral de Càritas, Feina amb Cor, va fer un curs d'hostaleria i ara té una bona feina i ha format una família.

Ara aquest jove és un exemple d'integració: parla català, participa activament de la vida de la seva comunitat i ja només passa per Càritas a saludar.

Àrea de Comunicació

Càritas Diocesana de Barcelona

Jornada Mundial del Migrant i del Refugiat

Jornada de convivència a Solsona de les comunitats catòliques de migrants de Barcelona

El diumenge 18 de juny, diada del Corpus, el col·lectiu «Caminem Junts en la diversitat» —del qual formen part Càritas Diocesana i la Delegació de Pastoral Social de l'Arquebisbat de Barcelona, juntament amb comunitats de migrants i parròquies amb presència significativa de persones nascudes fora del país— organitzà la vuitena edició de la convivència anual de final de curs.

En aquestes convivències es visiten diferents indrets de Catalunya, enguany fou a Solsona i al Santuari del Miracle.

Hi participaren 437 persones de diferents comunitats: xinesa, filipina, comunitat de Bisila, llatinoamericana i membres de les parròquies del Poble-sec, la Llum de l'Hospitalet, del Carme de Barcelona, de Sant Jaume de Santa Coloma de Gramenet, de Santa Anna de Barcelona i algunes famílies refugiades, procedents de Síria i altres indrets.

Van sortir els vuit autocars a les 8 del matí. Acabats d'arribar a Solsona ens reberen les salves d'un grup de trabucaires. Durant el matí es visità la ciutat que, amb motiu de la festivitat del Corpus, estava de festa. Els participants a la sortida poguérem fruit del ball dels gegants i els cavallers i de les diferents desfilades que hi havia organitzades. Una experiència especialment emotiva per a molts fou la processó de Corpus a la plaça de la catedral.

A la una del migdia se celebrà l'Eucaristia a la catedral de Solsona. Abans de començar la litúrgia, el canonge Mn. Lluís Grifell féu una amena explicació del significat de la catedral, de la seva història i de la importància que té per a Solsona la Mare de Déu del Claustre. La missa fou presidida per Mn. Josep M. Jubany, delegat de Pastoral Social, i concelebrada per capellans dels diferents col·lectius. Com ja és habitual en aquests actes, els cants i les lectures foren en diferents idiomes.

A les quatre de la tarda, anàrem al Santuari del Miracle, on ens rebé en nom de la comunitat benedictina el monjo Jordi Castanyer, qui ens explicà la història del Santuari i ens féu una descripció del bonic retaule barroc. Hi hagué un moment molt emotiu quan una noia refugiada de Síria cantà en armeni una cançó dedicada a la Mare de Déu.

És una jornada que els participants valorem molt, i una ocasió per a la convivència de les famílies, per pregar junts i també per conèixer diferents indrets del país on viuen, així com la seva cultura.

Organitzar un acte d'aquestes característiques té una certa complexitat, però cal agrair la col·laboració de tothom, i s'han de destacar les facilitats donades pel Capítol catedralici de Solsona, l'Ajuntament de la ciutat i la comunitat benedictina del Miracle.

